

Verkligheten är rund och inte platt som en telefon

Publicerad 06 september 2024

Verkligheten är rund spelas två gånger på Norrlandsoperan under lördagen.

En dansföreställning för 1- och 2-åringar slår fast att jo; det är här, i mötet med de allra minsta, som det händer.

SNABBVERSION

- Det handlar om en dansföreställning för barn mellan 6 månader till 2 år.
- Förskolebarnen reagerar med aktivt och ordlöst deltagande.
- Dansarna interagerar med barnen, använder en mjuk scenografi för att skapa en nära upplevelse.
- Föreställningen påminner om att det är värdefullt att ge små barn kulturella upplevelser.

ÄMNET I ARTIKELN

[Dans](#)

[Kultur](#)

[Norrlandsoperan](#)

Sara Meidell
sara.meidell@vk.se
Text

SCEN

Verkligheten är rund

Koreografi: Annica Styrke och Karin Wiklund

Dansare: Rebecka Berchtold och Linnéa Sundling

Kompositör: Brenda El Rayes

Musiker: Cicely Irvine

Scenografi & kostym: Agnes Östergren och Pia Gyll

Ljusdesign: Mira Svanberg

Norrlandsoperan

”En **deltagarbaserad** dansföreställning för barn mellan 6 månader till 2 år” är förvisso en tekniskt korrekt beskrivning av duon Johanssons pelargoner och dans nya verk, men efter att ha tagit del av premiären på Norrlandsoperan på fredagen vill jag kraftigt invända mot den byråkratiskt klingande varudeklarationen. För det här är inget mindre än ren scenkonstpoesi i sin mest ursprungliga form - en föreställning som tar Suzanne Ostens livsgärning i hand och med eftertryck slår fast att jo; det är här, i mötet med de allra minsta, som det händer.

Utgångspunkten är det språklösa och det samskapade, att öppna ett rum för ordlöst lyssnande och för att mötas och testa sådana avgörande livsfrågor som: var är du, var är jag, var är vi?

Annica Styrke och Karin Wiklund utgår precis som i produktionerna för äldre barn och ungdomar, från en grundläggande respekt för de medverkandes plats, kropp och intuition. En förskolegrupp av 1- och 2-åringar utgör premiärpublik och det är med vördnad man tar plats i den alldeles speciella dynamik som håller gruppen - öppna ansikten, allt är aktivt, allt talar ordlöst.

På ett högblankt golv ligger en liten värld i världen, bestående av stora stoppade tygormar, en hand med blanka tygnaglar sträcker ut en inbjudan till oss att göra, ja, det som vill göras. Dansarna, Rebecca Berchtold och Umeåbördiga Linnéa Sundling bryter in med mjuka svep och hopp, fingersmatten mot golvet i ögonhöjd med barnen, allt i fysisk tät dialog med deltagarna, där rörelser plockas upp, prövas, fortplantar sig. Den mjuka scenografin blir bågar, ett gryt, eller en tunnel när någon liten verkar behöva en sådan.

 Duon Annica Styrke och Karin Wiklund i Johanssons pelargoner och dans ligger bakom det nya verket som hade premiär på fredagen på Norrlandsoperan.

Interaktionen som pågår är ytterst finstilt och samtidigt kraftfull i hur full närvaro råder, medan dansarna försiktigt lotsar gruppen genom föreställningens dramaturgi - efter ett friare intro sprids maracasägg ut bland barnen för att pröva idén om en gemensam rytm, men där utfallet att lägga dem i en rad, eller testa hur många ägg sin vuxnas händer rymmer, visar sig mera intressant.

I finalen har en cirkel formats av tygornarna och nu svävar ett skimrande tyg över oss, liksom föreställningens musiker Cicily Irvines svep med kalimbatoner mellan och kring oss: förnimmelser som lockar till jakt och hopp, får man? Ja, man får.

I veckan har skärmdebatt fyllt offentlighetens kvot av utrymme gällande omsorgen om våra minstas dyrbara tid och uppmärksamhet. Debatten lär fortsätta kring grad av skadlighet och förbud kontra påbud, men i väntan på mer konsensus kan man alltid tjuvkoppla hela skärmfrågan med att fylla på med annat. Till exempel kulturupplevelser, till exempel en som påminner om att verkligheten är rund, inte platt som en telefon.

 [Rapportera stavfel / faktafel till redaktionen](#)